

FOLK OG LAND

NR. 9 — 11. ARGANG

LØRDAG 10. MARS 1962

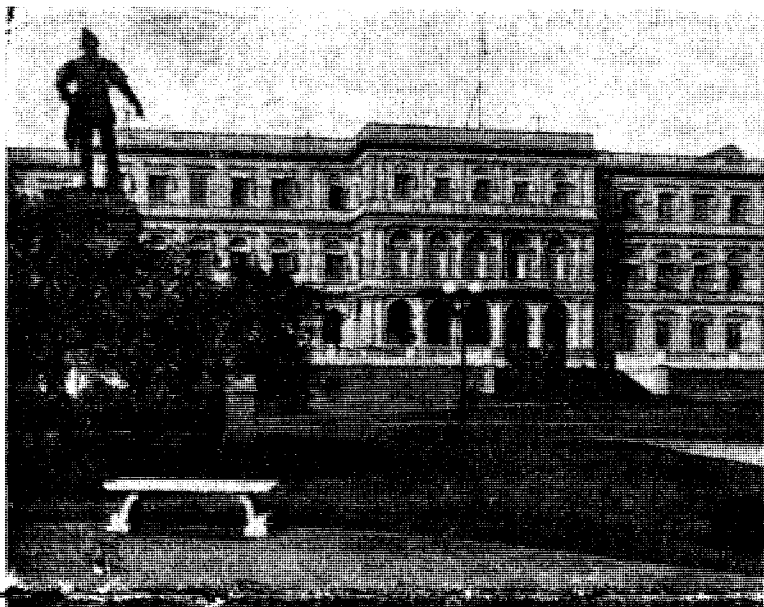
LØSSALG 75 ØRE

Argentinabrev til FOLK OG LAND:

Peronisme eller Castro-kommunisme i Argentina?

Vil de virkelige makthavere, militærjuntaen, slippe til Perón igjen for å stanse kommunismen som brer seg med stor fart?

Dagsavisene har bragt visse kortfattede meldinger om begivenheter på det politiske plan i Argentina, men naturligvis ikke redegjort for den virkelige bakgrunn for striden mellom president Frondizi og den militære junta, som er innehaver av den virkelige makt. Etterfølgende Argentinabrev til FOLK OG LAND letter litt på sløret:

Regjeringskvarteret Casa Rosada i Buenos Aires

Buenos Aires, 9. febr. 1962.

Det mest iøynefallende trekk ved siste års utvikling i Argentina er den stadig voksende fare for en maktovertagelse av castro-kommunistisk karakter og den sympati dette perspektiv synes å vekke blant stadig større deler av folket. Fidel Castros knusende slag mot yankee-imperialismens kolonivelde på den glade øy i Antillene har smittet hele det amerikanske kontinent med en blind frigjøringstrang. Kolonikaptalismens grove forsyndelser og overgrep mot de såkalte utviklingsland opp gjennom tidene slår nå forferdelig tilbake, kanskje ikke minst takket være disse maktens tendenspresse verden over, som alltid har bekjempet den nasjonale verdighet og velstand, mens den til gjengjeld har konspirert for å styrte de populære folkeførere og legalt valgte statsmenn, slik som i Argentina, til fordel for sine egne marionettefigurer. Denne virksomhet har ført til at ingen tror disse aviser når de for en gangs skyld sier sannheten. Forøvrig en utvikling som Juan Peron så ofte har forutsagt.

Mens kommunistene under Perons styre maksimum fikk 80.000 stemmer for hele landets vedkommende, kan de nå vise frem valgsifre på nærme-re en halv million bare i hovedstaden, slik som ved senatorvalget i Buenos Aires i 1961

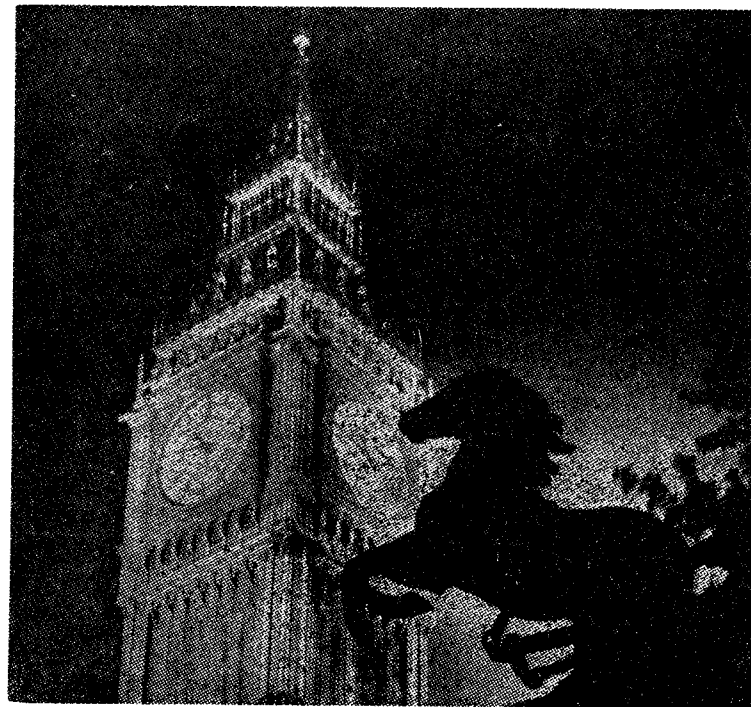
Fra Buenos Aires: Bak Ministerio de Hacienda sees krigsministeriet, hvor mektige offiserer kontrollerer det hele.

monstrasjoner, var det populære skriket «Al paredo'n!» — til muren — og det som ble malt med store bokstaver på kirkemurene «Reservert for henrettelser!»

Buenos Aires' og Las Platas gater er til stadighet skueplass for de mest opprivende og voldsomme castro-demonstrasjoner, og nesten alle politiske partier og organisasjoner av noen betydning har gitt uttrykk for sin solidaritet med den kubanske revolusjon. Om Castros marxistiske trosbekjennelse nylig vil endre dette forhold er meget tvilsomt, da det ikke er mange som tror på pressemeldingene, vant som man er til den internasjonale presses ondsinnede og direkte løgnaktige behandling av lokalt stoff hvor man kan kontrollere riktigheten. For mange står Castro som den romantiske frigjøringshelten, som med urette forfølges som kommunist av

Den bitre høst

Av J. F. P. Veale, London

Da britene etter Dunkerque og Frankrikes kapitulasjon nektet til og med å høre tale om fredsbetingelser, burde Hitler ha kunnet tenke på den gamle påstand fra de misunnelige Englandsfiender: det er et drag av vanvidd i den britiske karakter.

Denne oppfatning blir mere forståelig hvis man husker på at Storbritannia i løpet av sin historie stadig har begynt sine kriger med en rekke meningsløse feilgrep og nederlag, som kunne ha vært unngått. Selv er britene nesten stolte over denne kjennsgjerning: «Når det ser verst ut, så klarer vi oss alltid igjennom til et bra sluttresultat. Hvor mange slag vi må ta imot til å begynne med, så vinner vi til slutt den endelige og avgjørende seir».

Mange utlendinger mener at det er en slags slu meto-

dikk i dette vanvidd: det skal ikke være så helt ekte.

Eter at den annen verdenskrig sluttet kommer selv disse mistroiske iakttagere mere og mere til den overbevisning at vanviddet denne gang åpenbart ikke var simulert, siden det denne gang ikke kan påvises spor av metodikk. Mistanken er forståelig, men i det store og hele ligger saken anderledes an. Man må ta i betraktning at Britannia i løpet av de siste 50 årene har måttet innregistrere tilbakeslag — alvorligere enn noe i dets samlede historie. Tap, plyndringer og ydmygelser av denne art var tidligere alltid resultatet av et nederlag: «Vae victis!». Sikkerlig ville også britene verdig og tappert ha funnet seg i den beseiredes tunge lodd, men de ble jo ikke beseiret! Tvert-

(Forts. side 6)

USA's propagandaapparat som hevn for at han slo ned på yankeenes kapitalinteresser. Dertil er de brede masser desperate og mottagelige for enhver forandring på grunn av de elendige leveforhold. den åpenbare sosiale og politiske urettferdighet og de stadige provokasjoner fra regjeringens side. Denne er med sin tjenestvillighet overfor reaksjonen og yankee-kapitalismen en viktig faktor når det gjelder fremme av castro-kommunismen i Argentina. Frondizi's elastiske tilpasning til sin rolle som omvendt demokrat tar man på nasjonalistisk

(Forts. side 2)

General Juan Peron

Peronisme eller Castro-kommunisme —

(Forts. fra side 1)

hold her bare som et ledd i et bevisst spill for å fremprovokere kommunismens makt- overtagelse i Argentina.

Disse betraktninger over den forklede kommunismes fremgang i de latin-amerikanske land kan kanskje synes av mindre interesse fra det fjerne Nordens synspunkt, men den sjokkerende sannhet er jo den at muligheten for et fremtidig latinamerikansk kontinent under hammerens og sigdens tegn i aller høyeste grad er et aktuelt spørsmål, som berører både nær og fjern. Med en slik nabomakt vil USA snart være en koloss på leirføtter, og konsekvensen av dette for hele Europa er lett å innse for enhver.

Et illustrerende eksempel hadde man i «Santa Maria»-affæren, da castro-kommunismen i skjønn forening med radikale og konservative krefter søkte å skape grunnlaget for overføring av castro-kommunistiske baser på europeisk jord under foregivende av å ville styrte Portugals nåværende regime, mens det virkelige formål var å opprette basen for et dødelig fremstøt mot den antikommunistiske bastion Franco-Spania.

26. januar proklamerte El Frente Justicialista under folkemengdens stormende jubel slagordet

Framini — Perón

for valget på guvernør og viceguvernør, som finner sted i dronningprovinsen Buenos Aires 18. mars.

Nyheten, som virket som en 50 megatonns bombe, var ryktevis kjent de siste dager, men ble først definitivt bekreftet ved møtet i Avellaneda om kvelden nevnte dag. Flere av peronismens store navn, som guvernørkandidaten og CGT's sjef siden 1955, Andrés Framini, kvinnelederen senora Parodi, fhv. utenriksminister Bramuglia, en rekke tidligere guvernører og senatorer, samt flere kjente fagforeningsledere besteg talerstolen i kveldens løp og tente med flammende ord en begeistringens brann blant de fremmøtte. I folkemengden så man tallrike plakater med bilder av Juan og Evita Perón. En rekke fagforeninger var møtt frem under fagforeningsfanen. Den gamle kampsang «Los muchachos peronistas» lød til stadighet i den milde tropenatt, avbrutt av taktfaste rop i kor, som «Framini — Perón — de todo corazón!» (Framini — Perón av fullt hjerte) og «Ni yanquiles, ni marxistas — somos peronistas!» (hverken yankeer eller marxister — vi er peronister). Dette siste sikter til castroismens slagord i Argentina, som er «Cuba ja, yankees nei».

Stemningen var nøyaktig slik som i det peronistene med vemod minnes som «de gode

gamle dage». Kl. 20,25, klokkeslettet for Eva Peróns død for snart ti år siden, var det etts minuts stillhet. Ved møtets avslutning, lenge etter midnatt, foretok deltagerne en demonstrasjonsmarsj gjennom gatene i full ro og orden.

Det ble opplyst at Perón foruten å være kandidat til viceguvernørstillingen i provinsen Buenos Aires også er oppstillet som første mann på listen over kandidater ved valget på deputerte for hovedstaden. General Perón skulle etter hva det opplystes komme til Buenos Aires når og hvis regjeringen godkjente hans kandidatur.

Både i kringkasting og i de stor-demokratiske aviser i Buenos Aires reiste det seg naturligvis et ramaskrik, så det kunne høres helt over floden til det antikommunistiske toppmøte på Punta del Este, hvor det militære kabinett sitter i møte og Frondizi og innenriksminister Vitolo stikker hodene sammen, mens hele Argentina i åndeløs spenning venter på hva som vil skje. Den tidligere nokså røde sosialistleder Americo Ghioldi uttrykte med en viss ondskapsfullhet manges følelser da han sa: «Ja, nå sitter vi fint i det! Det skal virkelig bli interessant, og sikkert også meget underholdende å se hvilken stilling officialismen vil ta.» Ghioldi lot til å mene at regjeringen ville latterliggjøre seg hva den enn gjorde.

I forbindelse med disse hendelser er det av interesse å merke seg noe som muligens kan gi et holdepunkt for den videre utvikling, nemlig at peronistenes proklamasjon, som egentlig var forbudt helt til om formiddagen 26. januar, plutselig og overraskende ble tillatt. Dette skjedde etter at hærens minister, general Rosendo Maria Fraga hadde avlagt innenriksministeren en visitt, hvis karakter denne nektet å meddele journalistene. Det kan være grunn til å spørre seg selv om gruppen av de antikommunistiske generaler, som idag representerer maktkontrollen og er uhyre bekymret for kommunismens utbredelse samtidig som de nærer den dybeste mistillit til statssjefen med den røde fortid og de altfor åpenbare Castro-sympatier, nå har kommet til den sannhets erkjennelse at Perón er det eneste alternativ til kommunismen, og på disse premisser som en siste utvei vil lette ham adgangen til landet for i en viss grad å slippe ham til slik at en kan hindre at også de store peronistmasser definitivt velter over i den kommunistiske leir.

Mens en ventet på regjeringens avgjørelse, hendte det så meget at faktisk selv sensasjonen omkring Peróns valgkandidatur ble stilt i skyggen. Det ble forøvrig av regjeringen nedlagt veto mot Peróns kan-

didatur, men Framini og senora Parodi holder fremdeles store valg møter som samler tusentallige skarer, og erklærer at om nødvendig vil peronismen realisere en ny 17. oktober, d.v.s. en gjentakelse av den historiske marsjen mot Buenos Aires den 17. oktober 1945, organisert og personlig ledet av Eva Perón, som førte til Peróns frihet.

Ellers har Frondizi i disse dager gjennomlevet sin alvorligste krise hittil på grunn av Argentinas negative holdning på Punta del Este, hvor landet på Frondizis direkte ordre unnlot å stemme for resolusjonen rettet mot Castros Kuba. Da Frondizi 2. februar ikke ville gå med på militærkabinettets oppfordring om å bryte de diplomatiske forbindelser med Kuba, ble alle militærenheter satt i alarmberedskap, klar til øyeblikkelig aksjon. Og denne gang står de vepnede styrker samlet som en mann. Det finnes ikke lenger regjeringslojale styrker i noen av de tre våpenarter. Den 3. februar holdt Frondizi en tale av usedvanlig voldsomt og provokatorisk innhold, hvori han bl.a. skjelte de militære ut som «en koordinert verdenskommandos agenter», som driver undergrunnsarbeide for «å styrte president Kennedy og meg. Det var de samme krefter som i sin tid motarbeidet den store president Roosevelt!»

Den 5. februar kan man si at de vepnede styrker bak sine tre militære ministre brøt de diplomatiske forbindelser med republikkens president, idet de nektet å være tilstede ved regjeringens bankett for ekskong Leopold i Casa Rosada. I siste øyeblikk måtte man ta bort ialt 24 kuverter for høyere militære, som glimret ved sitt fravær som en demonstrasjon. Professor Ghioldi sier i denne anledning at banketten hadde en stor likhet med den kjente bankett fra det gamle testamente da en hånd skrev mystiske ord på veggen i et sprog som ingen forstod. Ghioldi mener at skriften på veggen i Casa Rosada må tolkes som i det nevnte tilfelle: «Dine dager er talte — du er veiet og funnet for lett, og ditt rike skal bli ødelagt.» Dette med personlig adresse til den nåværende argentinske president. Ghioldi påpekte dessuten alvorret i situasjonen og mente at det i løpet kanskje av få timer kunne komme til å skje ting «som ingen ønsker».

Inntil idag har det så hendt dette at bruddet med Cuba er kommet og at en vel da i løpet av kort tid kan vente utenriksministerens avgang. Derneft venter man at parallellregjeringen bak Frondizi vil bli eliminert, noe som også er et av de militæres mest bestemte krav. Overhodet for denne parallellregjering er den spanskjødiske mangemillionær Rogelio Frigerio, Fronzieregjeringens mystiske grå eminens-

Fellesmarkedet

Kjernen i Nasjonal Samling er et hårdnakket nasjonalt element i Norge. Vi er for tiden: mot medlemskap i fellesmarkedet, fordi vi mener dette kan tvinge nordmennene til å sette en definitiv strek over Grundloven, den nasjonale suverenitet og handlefrihet.

I denne sammenheng er det ting som virker påfallende. Skal vår indre sirkel av patenterte og prisbelønnede demokrater atter en gang holde folket utenfor?

Hvorfor er det ikke sørget for å gi en faglig analyse av våre hovednæringsers sansynlige stilling i et fellesmarked? Hvorfor ble ikke dette spørsmål av våre profesjonelle demokrater tatt med i den siste valgkamp? Er det på forhånd gitt bindende tilsagn om tilslutning?

Er det meningen at folket skal få anledning til å bestemme over sin egen skjebne? Det er antydning at det norske folk ikke er kompetent til å uttale seg. Er det grunn til å anta at våre yrkespolitikere er demokratisk innstillet og har nasjonal holdning? At man ikke vil slippe folket til her er ikke smigrende overfor det sittende storting. Vi ble dog funnet verdige til å velge det.

Efterhvert som opplysning når frem til almenheten ser det ut til at motstanden mot fellesmarkedet øker, selv om man ikke skal gjøre seg illusjoner. Kan vi av dette slutte at det haster med å bringe umyndiggjørelsen i havn? — Hvorfor synes de herskende at det haster så fælt? Vet de noe som folket ikke vet?

En medlemsstatus i fellesmarkedet antas å gi storkonserner og internasjonale domineranter fritt slag — til skade for vårt eget i allslags søt-snakking innsøvnede folk. Det er fåfengt å tro at den herskende og permanent jubilerende klikk vil kunne hindre en katastrofal utvikling. Man må holde seg for øye at den internasjonale kapital har mange strenger på sin lyre. — Og mange flittige tjenere!

Efter Norges inntreden i fellesmarkedet vil det muligens bli en tid med tilstrømning av penger til landet. Samtidig vil varer velte inn. Sjakkmatting av norske varer og produkter vil ta til. Utviklingen andre steder be-

se og skyggen bak alle kriser siden 1958. Han ansees av de militære for å være den argentinske Fidel Castro in spe.

Hvor lenge kan denne uholdbare situasjon vare etter at det militære kabinett har brutt den diplomatiske forbindelse med presidenten uten at denne har trukket seg tilbake? S.

krefter en slik antagelse. Hvordan kan man hindre en utenlandsk invasjon, blant annet av billig arbeidskraft?

Vårt land har store naturrikdommer. Hvem kan hindre den internasjonale kapital i å følge sin natur? Denne kapital driver ingen veldedig virksomhet: Roma-traktaten har bestemmelser om fri etableringsrett, frie kapitalbevegelser, overnasjonale organer og traktatens uopp-sigelighet. —

Den som leser innenat i Grundloven, som alle stemmeberettigede nordmenn burde ha lært utenat — vil se at Roma-traktaten ikke er forenlig med Grundloven. —

Oslo, 24. februar 1962.

D. G. K.

Noe å legge merke til

I den siste tid har vi fått en forandring av straffelovens paragraf 135. Denne paragraf ble skapt i 20-årene dengang da vi hadde alle storstreikene og da det så ut som om revolusjonen stod for døren. Hensikten måtte være å kunne stoppe et farlig tilløp til en forandring av statens styre. Paragrafen har idag fått et tillegg som er vel verd å legge merke til. Den første og opprinnelige del lyder slik:

«Med Bøder eller med Hefte eller Fengsel indtil 1 år straffes den som udsetter den almindelige Fred for Fare ved offentlig at forhåne eller ophidse til Had mod Statsforfatningen eller nogen offentlig Myndighed eller ved offentlig at ophidse en Del av Befolkningen mod en anden, eller som medvirker hertil».

Meningen med paragrafen er helt klar. Den skal beskytte myndighetene og borgerskapet mot den fremstormende arbeiderklasse.

Idag har samme paragraf fått et tillegg sålydende:

«På samme måte straffes den som offentlig forhåner eller opphisser til hat eller ringeakt mot en folkegruppe som karakteriseres ved en bestemt trosbekjennelse, avstamning eller opprinnelse forøvrig, eller som truer en slik folkegruppe eller sprer falske beskyldninger mot den. Medvirkning straffes på samme måte».

Det nye tillegg til paragraf 135 tar direkte sikte på en særbeskyttelse for jøder, og i en artikkel den 22/2 1962 forteller DAGBLADET at herr Koritzinsky har tenkt å prøve paragrafen på en mystisk herr X som har skrevet en artikkel i MORGENPOSTEN.

Det man bør legge merke til ved denne historien er at myndighetene og jødene blir beskyttet av samme paragraf, og at denne paragraf i sin tid var rettet mot arbeiderklassen. X + Y.

FOLK OG LAND

UAVHENIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGEDen norske
dommerskandale

Idag da alle gode hyklere etter anvisning av dagspressens filmanmeldere rystes av gru og forferdelse over de tyske dommere fra Det tredje rike, som Hollywood lar fremføre i frihet på Saga i filmen «Dommen i Nürnberg», kan det kanskje være på sin plass å lutte igjen en temmelig pinlig norsk rettskandale som rette vedkommende stadig forsøker å skyve fra seg.

Vi tenker her ikke på dette gebrekkelige «retts»oppgjør i og for seg, men på det nesten utrolige at norske rettsinstanser med Høyesteretts kjæremålsutvalg i spissen konsekvent, arrogant og uten rimelig begrunnelse hindrer en gjenopptagelse av rettsaker fra «landssvikoppgjøret»s tid og dermed korrigerer av dommer som påtagelig for enhver bygger på sviktende forutsetninger.

En viser fortsatt hårdnakket til de prinsipielle høyesterettsdommer hele «rettsoppgjøret er bygget på, skjønt ingen rettskyndig kan være uvitende om at det i dag foreligger beviser og opplysninger som var ukjente for de dommere som avsa disse dommer. Det gjelder spesielt to hovedpunkter som ikke har vært prøvet for Høyesterett og som er kardinalpunkter i hele dette politiske oppgjør maskert som rettsutøvelse.

Overrettssakfører Helliksen kommer i en artikkel i dette nummer inn på ett av disse punkter, nemlig den riktige tekst til Norges overenskomst med Tyskland av 10. juni 1940 (kapitulasjonsavtalen). Hverken denne riktige tekst eller andre bevis av avgjørende betydning forelå da Haaland ble dømt i 1945.

Det annet punkt er det erstatningsansvar NS-folk ble idømt på basis av en løsaktig og direkte misvisende oppstilling av «skade» påført landet på grunn av Nasjonal Samlings virksomhet. Som følge av den ondsinnede propaganda som var blitt drevet mot partiet under hele okkupasjonen, gikk man under «retts»oppgjøret uten videre ut fra at det hadde anrettet veldig økonomisk skade. Og det falt ikke noen inn at de rettsforfulgte hadde krav på en nærmere undersøkelse på dette området. For å skaffe et slags grunnlag for påstanden foretok Finansdepartementet et helt vilkårlig utdrag av poster i statsbudsjettet og kalte det «Foreløbig oppgave over utgifter påført staten av Nasjonal Samling». Det er dette kuriøse dokument, hvor en uten videre setter likhetstegn mellom utgifter og skade, hvor det er tatt med en rekke helt misvisende poster, og hvor aktivpostene er helt utelatt, som uten nærmere granskning av Høyesterett ble brukt som grunnlag i den såkalte Stephansonsak, og som startet rettenes planmessige utplyndring av NS-folk som selv ingen innflytelse hadde hatt på administrasjonen i det folkerettslige okkuperte Norge. Finansdepartementets oppstilling, som er undertegnet av Gunnar Jahn og parafert av F. G. Nissen, viser et samlet «skadebeløp» på 281.670.510 kroner.

Det må være et berettiget krav fra deres side som på basis av denne liste ble plyndret for etpar hundre millioner kroner at Høyesterett i en gjenopptagelsessak iallfall treffer sin avgjørelse på basis av en oppstilling behørig kontrollert og gransket.

Sålenge norsk rettsvesen med Høyesterett i spissen konsekvent nekter titusener av norske borgere virkelig rettsbeskyttelse, sålenge en fortsatt setter politiske hensyn foran retten, sålenge en setter likhetstegn mellom makt og rett, sålenge en ikke engang gidder å bevare skinnen av å være en rettsstat, og sålenge dommer avsagt på sviktende grunnlag av åpenbart inhabile dommere i årene fra 1945

Det går
fremover —!

Det ARBEIDERBLADET som i likhet med de andre dagsaviser vanligvis later som om FOLK OG LAND ikke eksisterer er plutselig blitt oppmerksom på oss, og forteller i en stort oppslått artikkel både nokså objektivt og uten de vanlige skjellsord at FOLK OG LAND er «med i kampen mot Fellesmarkedet». Hensikten er tydeligvis å gjøre alle de andre motstandere av Fellesmarkedet oppmerksom på hvilket slett selskap de er kommet i.

Bladet gjengir ellers en rekke utdrag av både innlegg og redaksjonelle artikler i FOLK OG LAND, og vi er takknemlig for det, for vi synes alt det som siteres er aldeles utmerket.

Det vi ellers spesielt ville gjøre oppmerksom på, er at vi har avansert sterkt siden siste omtale i dagspressen. ARBEIDERBLADET slår fast at FOLK OG LAND er «organ for tidligere NS-folk», altså for folk som er dømt for grovt landsforræderi. Men dette siste hopper bladet over denne gang, og isteden er vi avansert til et nasjonalistisk parti. Såvidt vi forstår er de to begreper ikke forenlige, så det er jo hyggelig at ARBEIDERBLADET etterhvert er kommet til sannhets erkjennelse.

Vi innregistreres forøvrig i denne brogede bukett som bladet binder til sine lesere:

«I debatten om Fellesmarkedet har det vært en viss oppmerksomhet at blant de argeste motstanderne har man i flere europeiske land funnet de nasjonalistiske høyrepartier som poujadistene i Frankrike og de mest reaksjonære innenfor det konservative parti i Storbritannia. I Vest-Tyskland har også ytterliggende høyrekreter og nasjonalistiske liberalister vært imot tysk deltagelse i fellesskapet. Det viser seg at i Norge opplever man et lignende fenomen. Avisen 'FOLK OG LAND', som er et organ for tidligere NS-folk, har i en serie artikler gått voldsomt til felts mot norsk medlemskap i Fellesmarkedet.»

og utover blir stående urokkelig, er det ingen i dette land som behøver å korse seg over Hitlers dommere. De har mere enn nok med å senke sitt hode i skam over de norske

Vil Stortinget i forbindelse med behandlingen av den oversikt over «retts»oppgjøret som nå er utarbeidet sørge for at retten skjer fyldest, og at det norske folk igjen på sikker rettsgrunn kan se verden i øynene?

Det såkalte rettsoppgjør
i Norge

og dommen i Nürnberg (den annen dommen)

Av o. r. sakfører Sverre Helliksen

Nürnbergdommen fra 1948 over de tiltalte tyske dommere går nå på Saga kino. Dommerne ble dømt til livsvarig fengsel. De hadde dømt etter lover som fantes å stride mot almenrettslige prinsipper og vært lite nøyeregnende med krav på bevis. Alt i en følelsesbetont atmosfære. En dommer dissenterte.

I 1945 avgjorde Høyesterett i dødsdommen mot den unge Haaland oppgjøret i Norge etter annen verdenskrig etter prinsipper som i stor utstrekning og mot vektige dissenser lider av de mangler, som for tyske dommere ble så sterkt straffet. Haaland kunne ikke dømmes til døden etter gyldige lover. Der forelå tortur, som rammedes av straffeloven. Men dødsstraff og straff etter straffelovens § 86 var ulovlig. Allikevel er det ca. 50.000 norske kvinner og menn, som er dømt etter § 86, og det er de dommer, som har satt preget på det norske oppgjør og samtidig preget det norske folk som alle tiders største forredernasjon, ihvertfall i forhold til folkemengden. § 86 sier at det er straffbart å yde «Fienden Bistand» eller «svække Norges eller nogen med Norge forbunden Stats Stridsevne».

I 1945 fant man at lovens ord ikke passet på en okkupasjonsstilstand og forandret ordlyden i § 86. Men man straffet allikevel etter den gamle lov som vår store rettslærer, professor Skeie, erklærte ulovlig og ugyldig fordi fiende og okkupant er folkerettslig vesensforskjellige begreper, hvor nettopp bistand blir en utaknemlig men ofte landsgagnlig oppgave. Dessuten påpekte Skeie at de provisoriske anordninger, gitt i London, stred mot norsk grunnlov og Hågerkonvensjonen, vedtatt av Norge, at «Elverumsfullmakten», som var eksilregjeringens lovgivningsgrunn (ikke den Haalanddommen bygget på, at administrasjonen «måtte» ha slik rett for å føre krig) var et falsum og at Norge hadde gode nok lover til ethvert øyemed, ingen «lovnød». Det Stortingets Justiskomite egentlig også stadfestet i 1947 (Innst. O, I, 1). Ennvidere tolket dommerne «krigsdeltagelse» i strid med den vitterlig foreliggende okkupasjonsstilstand (Landkrigsregl. Avdeling III) og krigstilstand opphørt etter overenskomst om våpenstillstand i Trondheim 10. juni 1940 jfr. art. 37 og 38 og generalloytnant Ruges telegram av 8. juli 1940: «Kongen og Regjeringen har forlatt landet og befalt meg å innstille fiendtlighetene» og statsrådsprotokollen 7.

juni 1940: «håpløst for Norge å fortsette krigen».

Dommerne i 1945 kjente ikke dette bevismateriale. Men 20. september 1946 offentliggjordes i Aftenposten og pressen forøvrig skriftvekselen mellom Kong Haakon og britisk regjering, som for begge omhandler norske borgeres frivillige deltagelse i Englands krigsanstrengelser. Det ville vært desertering dersom Norge statlig deltok i krigen. Kong Haakons siste setning sier da også at mer enn den frivillige innsats ikke var mulig for hans landsmenn.

Det utrolige forefalt imidlertid. De straffebegjærte dommere bøyet seg heller ikke for Kongens oppfatning, skjønt han var øverste krigsherren og den eneste som i statsråd kunne inngå forbund med fremmede stater (grl. §§ 25 og 26). Kongens kjennskap til rikets tilstand står således over dommernes og Kongen visste at Norge 16. mai 1944 overfor de 3 allierte ved punkt 6, jfr. 1 og 2, hadde vedtatt at norske militære ved den da ventede frigjøring ikke ble norske, men frivillige allierte soldater.

Alt dette vet dommerne nå, men i 1948 (Rt. s. 164-65) avgjorde de at Trondheim-overenskomsten bare gjaldt stridskrefter i Nord-Norge, men forøvrig fortsatte krigen. I strid med alt som forelå, spesielt Ruges telegram og hensikten å stoppe krigens ødeleggelser, og ordlyden i § 8 «for å beskytte Norge», ikke ett eneste ord i avtalen om Nord-Norge. — Høyesteretts kjæremålsutvalg forkaster ethvert forsøk på å få gjenopptagelse og dermed endelig å få en eneste høyesterettsdom etter riktig tekst av Trondheimsoverenskomsten, så de 50.000 ulovlig dømte kan få se om det er lov og rett dommerne etter sin ed skal avgjøre, ikke bare tenke på seg selv og sin stand, så skandaløst det enn er å være justismordere. Det som følger av dommerens kall når han så skammelig tar feil.

Sverre Helliksen.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

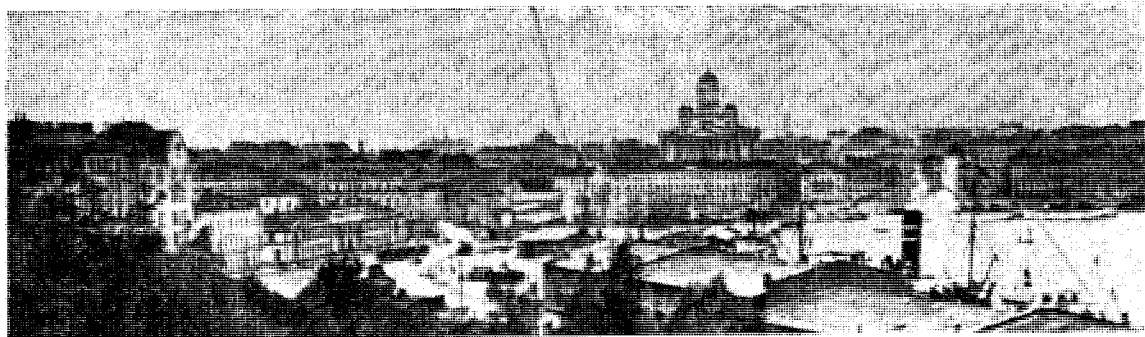
Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Göran Assar Oredsson:

Hufvudstadsbladet och Eichmannsprocessen

«Var och en säga sin mening — — »

HUFVUDSTADSBLADET

En och annan gång slår den «fria demokratiska pressen» på stortrumman och låter en «kättare» skriva sin mening. Så skedde ex. i Hufvudstadsbladet Helsingfors den 14de dec. 1961. Hufvudstadsbladet hade infört en insändare författad av Tiger Blenner, Helsingfors. Blenner ställde Eichmannsprocessen till granskning. En granskning, som föga överensstämde med demokratiska pressens framställning. Här återges Blenners artikel:

Skal brott bestraffas med brott?

Då fallet Chessman var aktuellt och avgjordes saknades det ej både stora och små försvarare. Men vad var denne Chessman för en? Jo, en simpel kriminaldåre.

I fallet Eichman har man förgäves sökt efter lika ädelmodiga försvarare. Den enda försvararen är ju den ur ren juridisk synpunkt ofrånkomliga försvarsadvokaten, i detta fall den tyske juristen Servatius. Utan att gå in på rättfärdigheten eller orättfärdigheten i Eichmanns insats under senaste krig, måste varje tänkande människa dock ställa sig frågan: gäller för Eichmann ej det man ansåg gällande för Chessman: «Han är ju i alla fall en människa!» Nu måste vi också erinra oss, att före kriget gällde för varje medborgare i de flesta stater, och speciellt för soldaterna, som högsta bud och dygd: trohet mot överordnad och lydighet av order! Detta fick också vi finländska soldater lära oss. Dessutom har väl ej Eichmann deltagit i, än mindre utfört, några utrotningsaktioner eller andra grymheter? Så långt Eichmann (och Chessmann).

Den viktigaste frågan i detta sammanhang är och förblir emellertid denna: Kan eller får brott bestraffas med brott?

Eichmann har anklagats för:

- 1) brott mot det judiska folket,
- 2) brott mot mänskligheten och
- 3) tillhörighet till brottsliga sammanslutningar.

Låt oss granska saken punkt för punkt:

1) Ett judiskt folk existerar ju icke, blott engelsmän, tyskar, po-

lacker, finländare, svenskar, nord-amerikanare osv. Försök kalla någon av dessa länders medborgare jude, så får ni se. T. o. m. Israels befolkning säger ju (just nu i samband med rättegången): «Vi är varken judar eller sionister, blott israeler».

2) Hur vill man förklara, att staten Israel dömer ett brott mot mänskligheten? Ifall sådana brott skall dömas, och det skall de, är det ej då en internationell rätt, som skall döma? Det är ju det enda tänkbara och rätta!

3) Om de tyska national-socialistiska organisationerna före och under kriget skall anses vara brottsliga, hur är det då med de judiska sionist- och terroristorganisationerna både före, under och efter kriget? Utan Israels regerings uttryckliga order om kidnappning, kränkande av internationella överenskommelser och allmänmänsklig rättskänsla, skulle hela Eichmann-rättegången ej varit möjlig. Har för övrigt det av judiska terrorister utförda mordet på FN:s förra generalsekretärer, prins Bernadotte, nånsin blivit tillfredsställande klarlagt? Dessutom: Ifall Nürnberg-processen efter kriget fastslagit de nämnda tyska organisationerna som olagliga, så kan denna dom ju ej verka retroaktivt. Eichmann har ju ej heller tillhört någon av dessa upplösta organisationer efter detta Nürnberg-processens beslut.

På helt annat sätt förhåller det sig med fallet Chessman. Här har rätt och slätt en brottsling fått sin rättmätiga dom.

Angående kidnappning: — 1) Chessman var kidnappare, därför var domen rättvis; 2) Läs om kidnappningen av Lindberghs baby! Vilken storm av ärlig indignation väckte ej detta fall, som också ledde till ändring av den amerikanska lagen, och dock skedde denna kidnappning inom landet! Lätt att räkna ut vad det skulle ha skett ifall en amerikansk medborgare hade kidnappats av utlänningar eller på order av utländsk regering eller organisation eller överhuvudtaget av icke-amerikanska element i politiskt syfte! 3) Skall alltså kidnappning i vissa fall anses vara vidrigt brott, i andra fall höjas till skyarna, icke blott som berättigad, utan även som hjältedåd?

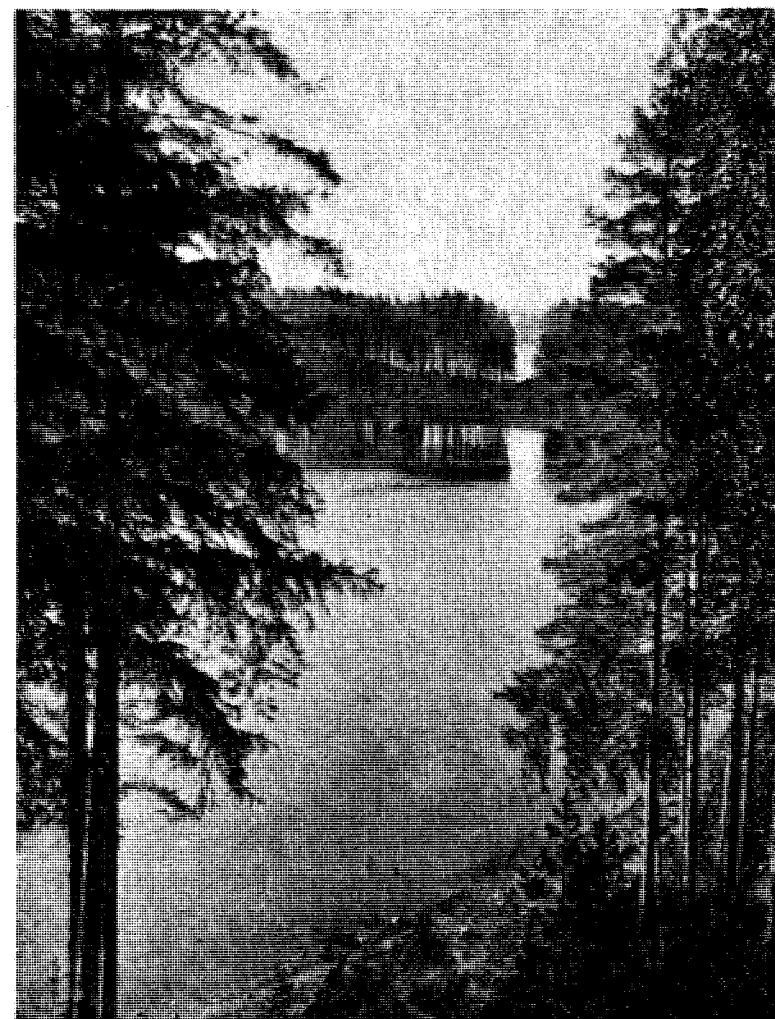
Varför jar skriver detta? 1) För att kunna behålla min självaktning, 2) för att ingen annan skriver, 3) för att fästa folks uppmärksamhet på viktiga problem, 4) för att stoppa en utveckling, som till slut kunde leda därhän, att ingen av oss ginge säker nästans.

Tiger Blenner.

Naturligtvis blev inte Blenners artikel oemotsagd. En Atos Wirtanen ilade demokratin till undsättning med en «svars»-insändare i vanlig demokratisk stil. Omdisslade gamla propagandafraser och spädde på med dumma utfall mot Blenner personligen.

Undertecknad antog att Hufvudstadsbladet verkligen strävade efter yttrandefrihet och sänder efter Atos Wirtanen följande inlägg: Hufvudstadsbladet, Helsingfors.

Den 14 ds. återgavs i spalten «Från allmänheten» ett inlägg av (Forts. side 7)

Fra De tusen sjöers land: Utsikt fra Punkaharju ((Näköala Punkaharjulta)

Dødsdans
i PragEn roman om pragerrevolusjonens dager
i 1945

av OLGA BARÉNYI

(Oversatt av ODD MELSOM)

XIV.

(Forts. fra forr. nr.)

«Eden kan dere sverge alle på en gang, så det ikke tar for lang tid», sier Emil og reiser seg. Alle ved bordet gjør det samme. Guttene og pikene står stramme som soldater. «Den som er enig gjentar efter meg!»

En skygge hever truende hånden. Alle hender farer i været. Alle med hånden knyttet som den store skygge, som nå vil ha makt over død og liv. Det er den lille mann ved bordet, som nå kaller seg Emil.

«Ja prisahàm!» («Jeg sverger»).

Som to piskeslag faller de to ord på ansiktene som er varme av opphisselse.

«Jeg sverger!» drønner det tilbake.

Martin kjenner denne kalde og dog heftige stemme. Det er den samme stemme som dengang foran Madrid hisset mennene i den internasjonale brigade til de nytteløse seire. «No passaram!» det var eden den gang. Ingen brøt den og dog løy ordene. Francos folk kom gjennom. Hvorfor egentlig denne ed på

prestemanér? Sannsynligvis for å gjøre affæren mer høytidelig. Et håndslag eller et løfte ville ikke gjøre stort inntrykk på de unge mennesker. Men å sverge, en ed — jeg er bare spent på om Emil vil si «så sant hjelpe meg Gud!»

« — — og så vil jeg hjelpe mitt hjem og mitt folk!»

Da de siste ord sviner, synger guttene og pikene uoppfordret den tsjekkiske nasjonalsang «Kde domov muj?» («Hvor er mitt hjem?») Kjettingene rasler med og gynger frem og tilbake over hodene på dem. Så begynner én hysterisk og falskt. Det er en guttstemme som ennå ikke er ferdig med stemmeskiftet.

«Jiz vzhuru psanci této zeme!» («Opp alle jordens bundne trel-ler»).

Noen pikestemmer kommer ham til hjelp: «Opp I som sulten knuget har».

De andre kjenner riktignok melodien, men ikke teksten til internasjonale. Det er derfor mere en kattedans enn det opprop til proletariatet som er blitt til musikk. Bare Emils stemme klinger sikker og klar: «For Internasjonale skal bli en folkevår —» og hallen roper tilbake mange ganger: «Folkevår — folkevår».

Straks efter blir det spist. Kommandoen over kjelen med den varme og skarpe gulaschsuppe har Rudolf. «Still opp! Dere er nu rekrutter!» brøler han. Det skal være en spøk, men de unge mennesker følger seg faktisk som soldater. De har jo uniform, de bærer våpen og har svoret en ed.

Ved nasjonalutvalgets bord varter to vakre piker opp. Den ene forsøker på alle måter å kokettere med Emil, den andre danser rundt «den vakreste mann i salen», som Martin i mellomtiden er blitt døpt blant pikene. Marcel er forsvunnet.

«Vi har nesten 10,000 gardister i Prag», erklærer Emil mens han lar seg smake nok en tallerken av den gode gulaschsuppe. Dertil kommer omtrent 5,000 ungdommer av forbundet «Neven». Ganske pålitelige.»

«Har «Neven» også SA-uniformer?» spør Martin, og overveier om han skal ta med seg hjem piken som ser så lovende på ham. Ikke hjem naturligvis, ett eller annet sted. Skade bare at hun har mannfolkbukser. Til en for-

(Forts. side 7)

Peking knuser Sovjets middelhavsfront

Det delte Europa foran en dyster fremtid

Vekk, du knuser bena mine! (The Daily News, McKeesport, USA)

I det tyske blad «Der Stahlhelm» finner vi denne interessante betraktning av Marchel Wallensdorfer:

Efter å ha utvist de russiske eksperter og oppsagt flåtestøttepunktet, som også ble rømmet, og etter til og med å ha utvist russiske ektefeller av albanske borgere, gikk Albania til de vestlige stater og ba om opptagelse av diplomatiske forbindelser. Det blir stadig tydeligere at «stalinismen» som Peking og Tirana så ivrig fører i marken mot Krustsjov bare er et påskudd. Faktisk har Peking ingen grunn til å være takknemlig nettopp når det gjelder Stalin. Georgieren gjorde nemlig alt for å hindre Mao Tse-Tungs seir — Mao seiret mot russiske våpen. Det er en historisk kjensgjerning, som en kan lese ut av vedkommende verker. Albanias utbrudd fra Moskvas ledebånd lot straks håpet svulme hos eksilalbanerne: kong Leka I, som bor i

Paris, lot seg krone (han er sønn av den siste albanerkonge) og oppfordret — utvilsomt altfor tidlig! — sine landsmenn til å forberede seg på å vende tilbake til «Ørnesønnes rike»!

Peking unnlot ikke under forfølgelsen av sin mot Krustsjov rettede politikk også offentlig å rose og å understøtte det fratralne Albania. Midt i januar ble det undertegnet flere avtaler om kreditt, teknisk hjelp og utstyr. Ministerpresident Tschou en-Lai overvar undertegnelsestemonien. På en bankett erklarte han: «Skjønt Kina og Albania er skilt fra hverandre av mange fjell og hav, er de nær forbundet gjennom kommunismens store sak. Det kinesiske folk er glad over å kunne fastslå at det heroiske albanske folk arbeider samlet og hårdt mot store mål under den riktige ledelse av det albanske arbeiderparti og den erfarne kamerat Enver Hodscha —»

Vesten, som forsvarer frihetens idé, kan bokføre tvisten mellom Moskva og Peking og sjikanene fra begge sider som en betydelig verdenspolitisk gevinst. Det må imidlertid på ingen måte oversees at striden mellom Moskva og Peking dreier seg om hvorvidt «den kapitalistiske verden» skal «omvendes» til kommunismen på fredelig eller krigersk måte. Pekings konsept innebærer også teoretisk krigerske aksjoner for utbredelse av «marxismen-leninismen», mens derimot Krustsjov teoretisk avviser det, men naturligvis i praksis aksepterer det uten vi-

(Forts. side 5)

Rigsdagsbrannen ennu engang

KRONVITNET OG «HISTORIKEREN» GISEVIUS FOR RETTEN I HAMBURG, INN-STEVENET AV DEN UTPEKTE «LEDEREN FOR DEN NAZISTISKE BRANNSTIFTERKOMMANDO» HANS GEORG GEWEHR.

«27 februar sent om kvelden står plutselig riksdagsbygningen i flammer.

Bare riksdagen? Er det ikke hele Berlin som ligger i grus og ruiner?

Nei, det er slik. Ennu ulmer ikke ruinene i våre byer. Ennu bruser ikke helvetets orkan den fyrige storm over de angstredne mennesker. Ennu skålder ikke den glødende hete. Ennu styrter de ikke julle av frykt og dødsangst ned i kjellerene når sirenene lyder. Ennu klatrer de ikke forvirret ut av sine steinhuler og puster lettet ut hvis det bare brenner eller ødeleggelsen raser i neste kvartal.

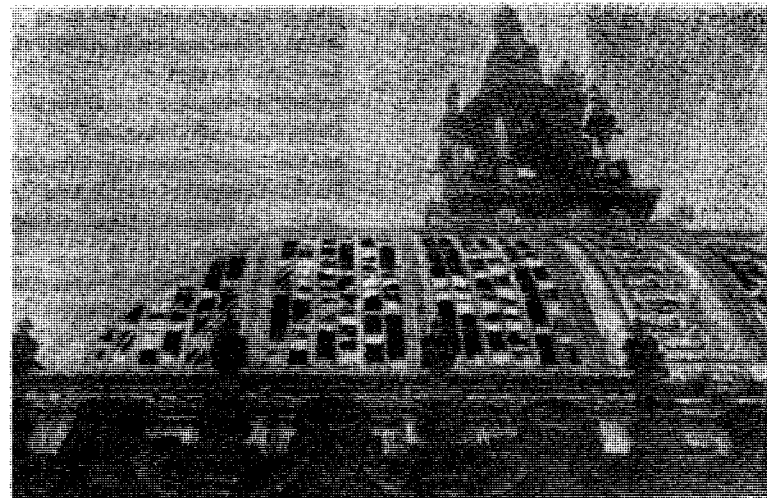
Ennu er alt forspillet — —

Ja — og fremdeles er forfatteren av disse patetiske svulstigheter, hvormed han presenterer sine pseudohistoriske «bestsellere» for sine «overveiende utenlandske lesere» — tjenestemann i Gestapo. Det vil si, han blir det først noen måneder senere, for «i slutten av juli 1933 hadde jeg bestått min store juridiske statseksamen og få uker senere var jeg blitt innkalt som rettsassessor til politipresidiet i Berlin. Der hadde jeg bedt om å bli tildelt den politiske politavdeling.» Det gjorde Hans Bernd Gisevius, skjønt han visste at «intet, absolutt intet skjedde i løpet av det senere skrekkerredømme som ikke avtegnet seg allerede i tumlen av den første maktrus».

«Spiegel» ser det slik: «Juristen Gisevius hadde etter Hitlers maktovertagelse innlemmet sin tysk-nasjonale «kamptropp» i NSDAP og trådte så som assessor i Berlin Gestapos tjeneste — — Senere konspirerte han mot nazistene, dro i 1940 som vicekonsul til Sveits og arbeidet sluttelig for den annen side: Han ble den fortrolige for lederen av

«Historikeren» Gisevius — ett av kronvitnene i Nürnberg

Efter riksdagsbrannen i 1933

Vi omtalte i sin tid her i FOLK OG LAND utførlig de resultater Oberregierungsrat Fritz Tobias var kommet til med hensyn til de undersøkelser han foretok om den tyske riksdagsbrannen i 1933. De ble offentliggjort i det kjente tyske ukeblad «Der Spiegel» og fritok de tyske nasjonalsosialister for all skyld tiltross for at Tobias da han tok fatt på undersøkelsene var overbevist om det motsatte. Tobias har senere utgitt sitt omfattende bevismateriale i bokform, noe som har ført til en rekke sensasjonelle begivenheter. De siste scener har i disse dager vært utspilt for en vesttysk rett, hvor en av aktorats kronvitner i Nürnberg, Hans Bernd Gisevius er blitt ynkelig demaskert. Om denne sak bringer «Deutsche Soldaten-Zeitung» en artikkel, som vi gjengir her:

den amerikanske hemmelige tjeneste Allan W. Dulles».

Efter krigen avanserte Hans Bernd Gisevius til belastningsvitne i Nürnbergprosessens og fylte dermed alle vesentlige forutsetninger som «Spezialbewältiger der deutschen Vergangenheit», spesielt da som «objektiv historiker», noe han gjerne vil bli ansett som.

EN LEGENDE BLIR ØDELAGT.

Fordi han som representant for Gestapo ble reservert en tilhørerplass under de siste måneder av riksdagsbrannprosessens i Leipzig, følte han seg som ekspert, for «det kan lyde troverdig eller ikke, men jeg er overbevist om at av hundre medlemmer av Gestapo formådde ikke fem å danne seg et nøyaktig bilde av det som skjedde brannnatten.» Av disse «ikke fem» var assessor Gisevius den eneste som forstod å danne seg et «bilde», og dette «bilde» avleverte han så i året 1954 i Sveits. Fordi det var en bok, som ikke talte for, men til gjengjeld så meget mere mot tyskerne ble det en «bestseller» — også i Tyskland, hvor den ble utgitt som særutgave hos Rütten og Loening i Hamburg. Den har tittlen «Bis zum bitteren

Ende» og begynner med den fabel som Gisevius gikk inn for allerede før Nürnbergprosessens, at riksdagen var blitt stukket i brann av de nasjonalsosialister som nettopp var kommet til makten, spesielt av dr. Goebbels — som åndelig opphavsmann — og Hermann Goering — som eksekutivsjef, for å få et tak på kommunistene. Ved lesningen av Gisevius' «bestseller» får den troskyldige leser det inntrykk at kommunistene dengang var en harmløs flokk Moskvavennlige debattanter. I virkelig-

(Forts. side 8)

Klageren ingeniør Gewehr, som fikk rettens medhold

Den bitre høst

(Forts. fra s. 1)

imot: de har gått ut av begge de to verdenskriger hvori de har spillet en avgjørende rolle som ubestridelige seirherre. Og etter alle de usedvanlige ofre og anstrengelser som de villig ydet, må det idag med bestyrtelse slå fast at de som selerspris ikke har fått annet utbytte enn tapet av alt det de mente å måtte kjempe for.

I 1945 hadde «V-dagens» fyrverkeri neppe rukket å slukne før den dystre sannhet stirret dem i ansiktet, at deres British Empire — garantien for hvilket fra Det tredje rike de hadde avslått så opprørte — nå var borte. Elleve år senere kom et enda verre slag: deres hjemlands ubetingede sikkerhet som øy, noe de hadde kunnet glede seg over i århundrer mens Britannia behersket havets bølger, var også borte. I 1956 måtte den britiske offentlighet innse at seiren ikke hadde gitt noen øket sikkerhet, men at det når som helst kunne inntreffe omstendigheter som tvang deres land til kapitulasjon uten kamp likeoverfor en overveldende sterk atomtrussel.

*

Det er for den saks skyld ikke forbausende at en nå kan merke symptomer på en alvorlig hjernerystelse, som ikke var synlig med engang. Symptomene er av meget forskjellig art. Særlig tragisk er et skyldkompleks med dype røtter. Det viser seg blant annet i de heftige og sykelige diskusjoner i forbindelse med spørsmålet om en overbevist morder skal kunne dømmes til døden eller ikke. Hissigheten i denne strid må forekomme en utlending helt uforståelig. Lidenskapelig hevdes det at et menneskeliv — morderens naturligvis! — er så kostbart at staten ingen rett har til å dømme en forbryter til døden. I en radiosending uttalte Lord Birkett høytidelig at rettsordningen ikke var ufeilbar, og av denne påvisning trakk han den slutning at dødsstraffen siden den var ugjenkallelig ikke kunne rettfærdiggjøres. Som en av dommerne i Nürnberg er Lord Birkett den rette til med autoritet å gi beskjed om skrøpeligheten i menneskelige domsslutninger!

Med samvittighetskvalene i forbindelse med dødsstraffen er forbundet en alminnelig motvilje mot rettsordningen som sådan. For en fremmed iakttagjer må opphisselsen ifjor i forbindelse med tilfellet Timothy Evans ha forekommet nesten sykkelig. Hele denne affære savnet virkelig betydning, og siden den skyldige hadde ligget i graven i 10 år var det ingen rimelig grunn til påny å rulle opp alt sammen igjen. Leseren hus-

ker kanskje det hele: i 1949 meddelte en ung skurk, som allerede var kjent for sine kriminelle anlegg at han hadde kvalt sin hustru og sitt barn og gravet dem ned i bakgården. Likene ble ganske riktig funnet på det sted han hadde oppgitt. Han skrev ned en utførlig tilståelse, ble stilt for retten, dømt og henrettet. Senere kom det frem indisier for at det ikke var han, men en seksualforbryter som bodde i samme hus, som hadde utført selve mordet. Men Evans delaktighet i forbrytelsen er ubestridelig fastslått. Så utrolig det enn høres ut, så har det vært skrevet tre bøker om denne skitne affære, og alle tre har funnet strykende avsetning. Den sist offentliggjorte ble avsluttet med et lidenskapelig krav om en offentlig undersøkelse av rettergangen mot Evans — tiltross for at det allerede hadde funnet sted en slik.

Nå hevdes det stadig heftig at denne store larm ikke er spørsmål om hysteri, men en prisverdig omsorg for en plettfri rettsorden. Hvorledes er det med dette? — Evans var, som det heter, en nedrig fyr, men den britiske offentlighet er nesten forferdet ved tanken på at rettergangen mot ham ikke skulle ha vært helt fullkommen. Og mens denne oppstandelse rystet England, satt hele tiden Rudolf Hess, en mann av ubestridelig høy kvalitet, dømt til livsvarig tukthus i et fengsel hvor behandlingen i enhver detalj intet annet er enn et uttrykk for den mest utspekulerte umenneskelighet — og dette etter en komedie som man visselig neppe kan kalle «rettergang», siden alle grunnsetninger for en ordnet bevisføring skammelig var kastet overbord og under hvis forløp en av dommerne, general Nikitjenko — selv mangedobbelt morder av egne landsmenn — koldblodig kunne erklære: «De anklagedes skyld er allerede avgjort av statsoverhodene i Moskva og Teheran, denne domstols eneste oppgave er altså å utmåle den nødvendige straff på dem». (Report on Military Trials, side 104—106 og side 303, offentliggjort i 1949 av Washington State Department).

Det kan ikke råde noen tvil om at i underbevisstheten hos mange som reagerer så opprørt mot det foregitte justismord på Evans kjemper i virkeligheten følelsen av skyld mot Rudolf Hess og hans lidelsesfeller for å komme til uttrykk. Men denne skyldfølelse har vært undertrykket så lenge og så grundig at det etter femten års forløp fremdeles ikke kan komme til en forløsende og legende åpen

erkjennelse og uttalelse. Så følger i henhold til kjente psykologiske lover en «stedfortredende handling» — nettopp denne til mani drevne strid om forbryteres skjebne, slike som denne Evans, morder eller ihvertfall medhjelper ved mord på egen familie.

*

Et annet uttrykk finner dette skyldkompleks i den nesten masochistiske gravning i tildragelser i siste krig, som det burde være pinlig bare å nevne. Åpenbart trekker man uopphørlig frem disse minner bare fordi de er smertelige.

Det kan for eksempel ikke karakteriseres annet enn som masochisme når det malayiske felttoget som førte til overgivelsen av Singapore uavlatelig diskuteres. I løpet av de siste år er det utgitt tre store bøker om dette emne — alle tre ut fra samme utgangspunkt, som antydes i titlen på den siste «Someone had Blundered» (Noen hadde begått fell) av Bernard Ash, Joseph, London. De tre bøkene er enige om at bare det hemmelighetsfulle misgrep av en general eller admiral kan ha forårsaket Singapore-katastrofen.

I virkeligheten finnes det absolutt ingen hemmelighet i forbindelse med dette nederlag. Festningen falt gjennom et utrolig dristig kup av vel skolerte, velutrustede og glimrende ledete japanske elite-tropper. Et slikt vågestykke kunne neppe noen ha forutsett, og enhver militær fagmann ville med ettertrykk ha kunnet forutsi den katastrofale utgang. General Yamashita tok risikoen på en uhorst innsats — og vant. Det hviler ingen skyld på de britiske soldater og sjømenn, men vel på den uhemmede løgnpropagandaen fra de politikere som før angrepet med alle midler spredte påstanden om at japanerne skulle være mindreverdige soldater, skrøpelig utrustet og uten tilstrekkelige forsyninger. Forsvarsforanstaltningene var bl. a. foretatt ut fra den imbesile, men med offisiell ettertrykk utbredte propaganda om at japanerne skulle være helt uskikket for flyverutdannelse fordi de som spebarn var blitt båret så lenge på morens rygg at de derved hadde mistet likevektsansen!

De engelske kritikere av nevnte felttog kan fremdeles idag ikke kjempe seg frem til en åpen — og legende! — erkjennelse av japanernes mot og stridsdyktighet i en av den nyere tids vanskeligste operasjoner. De finner isteden en underlig glede i å utmåle følgende av dette britiske nederlag i det vide og det brede.

Således skriver for eksempel Ash:

Peking knuser

(Forts. fra side 5)

dere. Det må altså her dreie seg om noe mere enn en ideologisk tese. Moskva har på ingen måte ofret «det russiske Gibraltar» på den albanske Adriaterhavskyst for en strid om «Lenins skjegg».

Det tør være innlysende at det må stikke mere bakom.

ASIATISK STORRIKE

Ekspertene er enige om at de røde Kina om kort tid vil overfalle India. Ved foten av Himalaya blir alle forberedelser truffet til å falle inn i det indiske Javland. Derfor Nehrus Goa-panikk, derfor hans stridslyst med Pakistan om Kaschmir, derfor også innføringen av en «indisk hilsen» etter kjent forbilde: «Leve India!» Ekspertene er dessverre også enige om at Peking vil erobre India mot anglo-amerikansk motstand. Peking har da rundt regnet en milliard mennesker under sin overhøyhet. Erobringen av India og den truende erobring av Japan er riktignok skritt på veien til et asiatisk storrike, men løser ikke problemet med livsrom for de hungrende millionmasser.

RØDKINESERE I KREML?

Huter skriver i «Neue Welt-schau» at Kinas asiatiske storrike allerede i slutten av vårt århundre vil gå til storm på Sibir og den europeiske del av Sovjetsamveldet. Rødkineserne ville da komme til å herske i Kreml. Peking forutsetter

«Med Singapores fall forsvant Britannias makt for alltid — og faktisk også Vestens i det fjerne østen, og alle årene med 'kanonbåtsdiplomati', alle årene med eventyrlige kjøpmenns dristige herrevelde ble hevet.

I løpet av mere enn 100 år holdt vestlige krigsfartøyer vakt i disse farvann. Under beskyttelse av deres kanoner hadde generasjoner av rovgriske menn utplyndret kystbefolkningene innen det fjerne østens nasjoner og herunder overøst Britannias navn med skam, helt til det ble ensbetydende med undertrykkelse, utpresning og frykt —

Asias folk hadde ikke glemt dette og de har ikke glemt det til denne dag. — Japanerne hadde ikke glemt det. I japanernes og i alle deres hjerter som i dem så Asias befrielse, hadde det hjelpeløse, håpløse hatet vært glødende i årrekket».

Utvisomt var Singapores fall en merkesten for sammenbruddet av Vestens herrevelde og for slutten på Pax Britannica, den britiske fred, som så ofte, slik forfatteren sier, var blitt fremtvunget gjennom 'kanonbåtsdiplomati'.

Selvsagt våger ikke et menneske å ytre et eneste ord til forsvar for kolonialismen —

riktignok ideologisk det kapitalistiske vesten som motstander, men når ideologien settes tilside, så er Sovjetsamveldet motstanderen, fordi det forfører over det Asias millioner trenger mest: rum.

Ved hjelp av folkekommunene forsøkte Kina å bli herre over sitt stadig mere brennende ernæringsproblem — for-gjeves! Det finnes nå, etter at dette like gigantiske som tragiske foretagende har slått feil, bare ett middel igjen: å ta i besiddelse Sibir og kanskje — i tillegg — Afrika.

Men både Sibir og Afrika er forposter, er hjelpekilder for hele Europa, eller skulle være det, henholdsvis må være det, hvis Europa ikke skal bli kvalt og bryte sammen. Vest-Europa, som koloniserte og siviliserte Afrika så langt som det hittil har vært mulig, Øst-Europa som siden kosakken Jermaks dage for århundrer siden begynte å kolonisere Sibir — en oppgave som i likhet med den fullstendige åpning av Afrika vil vare i århundrer enn! — disse to deler av Europa har i den hvite menneskehets tjeneste, bæreren av vårt århundres tekniske sivilisasjon, den oppgave å forsvare disse forposter, råstoffkilder og avsetningsmarkeder. (Vi kan i denne forbindelse la ute av betraktning deler av Kanada og Alaska som ytterligere reservoarer for den hvite rase).

Europa, Vest-Europa står dermed i et ekte dilemma. Foran Mellom-Europas husdør raser bolsjeviktyranniet til Øst-Europas røde funksjonærskikt ut, mens det begjærlig forsøker å underminere og å slavebinde også Vest-Europa. Idet det holder fast på Sibir som resurser for krustsjovismen, forsøker Øst-Europa under ledelse av Krustsjov å fravriste Vest-Europa Afrika — herunder ivrig understøttet ikke bare av Peking, men også av Ny-Dehli.

I denne situasjon, og så len-

det var forøvrig et av president Roosevelts yndlings-skjellsord. Siden britene, meget mot sin vilje, måtte tilpasse seg Roosevelts oppfatninger, er det ikke rart at de forfekter sin oppfatning med den nyomvendtes hissige iver. Men selv om man erkjenner gyldigheten av denne psykologiske forklaring, finnes det da noe som helst som rettfærdiggjør at européere med en slik hånende tilfredshet registrerer den europeiske makts sammenbrudd?

Fremfor alt: er det fornøytig at den britiske offentlighet lar seg påtvinge et slikt ensidig syn? Enhver kjenner av disse land, må da være klar over at Asias folk — på lengere sikt — neppe kommer til å ha noen grunn til å juble over at Vestens herrevelde etterfølges av det rødkinesiske åk.

Hufvudstadsbladet och Eichmannsprocessen

(Forts. fra s. 4)

hr. Tiger Blenner. Först vill jag med detta svarsinlägg giva Blenner en eloge, för att han djärves på detta offentliga sätt säga sin uppriktiga mening i den sjuka företeelsen som benämnes Eichmannsprocessen. Och så vill jag giva HB-s redaktion en eloge för strongheten att låta detta Blenners inlägg återgivas! Som allom bekant, ger varje tidning sig ut för att vara det fria ordets väktare, men sållan praktiseras detta fria meningsutbyte av samma tidningar. Härvid har således HB visat sig stå på ärligare plan.

Naturligtvis fick inte så «kätterska tankegångar» som Blenners stå oemotsagda. En Atos Wirtanen ilar fram och har genast domen över Blenner klar. Blenner är en naiv judehatare, vill Wirtanen med sitt inlägg säga. «Hur är det manne med Tiger Blenners intelligenskvot?» slutar Wirtanen sina rader.

Visserligen anses det vara höjden av intelligens att alltid låta chefen vinna, när man spelar golf med honom. M.a.o. det anses vara intelligent numera att vara tyskhatare och skrika med i varje utslag av tyskhet. Samtidigt som varje påvisad grymhet mot tyska folket från de allierades sida skall nedtystas, eller dämpas av «världsoinionen». Ännu har ju ingen straffats för förbrytelser skedda i demokratis navn. Nä-

ge ingen russisk general er istand til å styrte det røde diktatur og kaste på skraphaugen leninismen som gammelt jern for å føre Russland og Øst-Europa til et ekte felleskap med Vest-Europa, (og Nordamerika) for å beskytte hele Europa i felles fredelig innsats bak det skarpe historiske sverd og å kultivere og opprettholde for den hvite menneskehet utnyttelsen av Sibir og Afrika, — så lenge tvinger nøden Vest-Europa til å satse på Peking, riktignok uten illusjoner, for rødt verdenherredømme i grusom konsekvens er fremdeles det erklærte mål for den pekingiske mauerstat, men av nødvendighet fordi det har en annen motstander i strupen.

DEN TAPTE INNSATS

Om Pekings mål også i Australia, Syd-Amerika og Europa burde det likeledes ikke herske tvil hos kjenneren. Peking har, i henhold til de siste meddelelser allerede atombomben. Serieproduksjonen vil bli satt igang snart — uten Moskva! Derfor også Nehrus panikk!

Det Krustsjov tapte ved innsats i Middelhavet ser slik ut:

Høsten 1960 opprettet den sovjetiske overkommando den spesielle kommando «Middelhav». Få måneder senere fant de første manøvrer av den sovjetiske middelhavsflåten sted mellom Sicilia og Det ioniske hav. — Mere enn 20 krigsskib, derunder krysseren

nas kan utjæmnende av Dresden, eller atombombene over Japan. Eller varför ikke nämna det anglo-judiska överfallet på Egypten 1956. Inga krigsförbrytare, bara vita demokratiska änglavakter, eller hur Wirtanen? ?

Men det finns män och kvinnor, som bevarat begåvningen att tänka själv. Hållit ryggen rak och icke vänt kappan efter vinden. Det är, och har alltid varit, sist och slutligen människor av denna kaliber som påverkat utvecklingen och satt sina namn i historien, medan det fege gardet, kappvärdarna och pöbeln, som skriker med, multnar bort i glömskan. Wirtanen tyckes mig tillhöra dessa sista. En feg golvkrypare inför den som makten har. Sökande dölja sitt ynkliga «ställningstagande» i snusföruftiga ordval. Man kan ju egentligen fråga vad judiska Nobelpristagare har med Blenners syn på Eichmannkidnappningen att göra? Skall man bakom dessa harader dölja sig förslaget om Nobels fredspris åt de judiska kidnapparna? Blenner påvisar i sin insändare det rättskränkande i kidnappandet av Eichmann och vad som lägges Eichmann till last 16 år efter kriget efter det nationalsocialistiska Tysklands fall. Nå, har inte Blenner rätt i sina logiska påpekande, vilka han klart punkterar? ?

Eichmanns vistelseort var känd sedan länge i Israel, men först nu hade man behov av honom, därför att sanningen är på marsch. Den betänkligt avflagnade krigspropagandaen måste åter förgyllas upp och suggestionerna måste återfå sin förlorade skärpa. Israels åtgärder för att bringa ljus över de dunkla och obevisade påståendena om 6 mil. mördade judar förefaller ytterst besynnerliga. Vilken annan makt kan tillåta sig att «kämpa för folkrätten» genom att låta anonyma commandogrupper arbeta inom en främmande nations gränser? Visserligen har det intima samarbete mellan terrorgrupper och officiella organisationer redan för länge sedan kommit i dagen då chefen för Irgun Menachem Begin, i boken The Revolt (sid. 185) förklarade,

«Kuibyshev» deltok, dessuten undervannsbåter. Herunder ble også forsyningsbaser prøvet og videre planlagt. Ett år efter er, innledet av den lille gnedrebikkje Albania, som støtter seg på den store gule bror, hele det samlede strategiske nett forsvunnet. — Den jemenitiske havn Achmedi skulle efter at den albanske base falt bort være hjemmehavn for den sovjetiske middelhavsflåte (Nasser hadde sørget for fri gjennomfart gjennom Suez-kanalen), men falt ut da Jemen brøt med Egypt. For å godta et slikt nederlag, som kunne forutsees, må annet enn ideologiske differanser spille en rolle. Peking har gjennom Albania slått istykker Moskvaskes Middelhavsfront. Ved erobringen av India, blir den helt siden tsartiden begjærte tropiske utfylling i syd tatt bort.

att Irgun mellom nov. 1945 og sept. 1946 ikke utførte en enda operation utan att først ha inhämtat Haganahs tillåtelse. «Våra gemensamma överläggningar ägde rum var fjortonde dag» (sid. 188). Men det verkar föga övertygande, att Israel måste använda sig av folkrättstridiga metoder, om det förelåg så överväldigande bevis mot Eichmann som man lät påskina. Och varför fick icke Eichmann dömas av en neutral domstol i ett neutralt land? ?

Det måste först och främst fastställas huro många juder, som de facto dött under kriget, vilka som dött en naturlig död, vilka som dött av svält och umbäranden genom att livsmedelsförsörjningen bröt samman i krigets slutskede genom den hänsynslösa allierade bombningen, huro många som döddes av Stalins polis, huro många som dött genom tyska krigshandlingar, huro många som verkligen avsiktligt bragts om livet av tyskar. Då Israel ju säger sig ha fört krig mot Tyskland, vilket bekräftas genom att staten Israel krävt och fått enorma skadeståndsbelopp av Tyskland, måste man förutsätta att det som krigförande 15 — milj. — folk måste ha haft proportionvis lika stora förluster som alla andra krigförande folk.

Varför hjärntvättades Eichmann? om bevis för hans skuld var så graverande? Huru Eichmann preparerats för domstolsprocessen framgick av Jewish Chronicle, London av den 2—9 1960, där bl. a. skrives: «Det elektriska ljuset brinner dag och natt. Fönstret är igenspikat med bräder och frisk luft kommer in genom en tunn ventil. Eichmann vet aldrig om det är dag eller natt. Eichman är förbjuden att hålla räkning med tiden genom att göra märken på väggen. Han vet icke vilken månad det är, vilken dag det är, eller ved klockan är... Eichmann är nu i «samarbets»-stämning, och det är inga svårigheter att få honom att tala om sitt förflutna...»

Man kan med skäl fråga sig, hur det berömda världssamvetet skulle reagerea, om arabiska hemliga commandosyrkor skulle kidnappa de israeliska militärer, som är skyldiga till blodbadet på försvarslösa innevärdare, vilka mördades i Deir Yassin den 10.4. 1948 och i Qibya den 14.10 1953. Eller om engelska commandos skulle kidnappa och till England överföra Menachem Wolfovitch Begin, den tidigare chefen för Irgun Zvai Leumi, ansvarig för mordet på en massa engelska officerare och soldater, och senare invald i Israels parlament, Knesset. Han bor ostraffad i Rosenbaum Street 1, Tel Aviv. Och varför utrustar inte Sverige en commandogrupp med uppgift att till Sverige för rannsakan och dom överföra förre chefen för Sternligan, Nathan Friedman-Yellin, som den 17. sept. 1948 lät mördas greve Folke Bernadotte? Även denne mördare sitter i Israels parlament. Hur kan det komma sig, att i dessa fall vare sig morallagar, straffrätts- eller folkrättsparagrafer tycks gälla. Varför blev det

Dødsdans i Prag -

(Forts. fra s. 4)

førelse hører ubetinget skjørt. Men her dreier det seg ikke om forførelse.

«Foreløpig er «Neven» en del av nasjonalgarden. Vi må ikke støte folk for hodet med en egen kampavdeling. Uniformene er ensartet. SS-uniformer finnes det også. Men nå kommer det ikke an på om den er brun eller svart. Hvorfor spiser du ikke? Suppen er jo utmerket!»

Gjennom en skyvedør traverer en ku inn i salen. Bak den en langbent kalv, som forgieves forsøker å finne næring hos moren. Moren er ikke så naiv som det uerfarne barn. Hun lukter blodet, hun vet at det vil gjelde livet.

Marcel kommer bakefter, springer opp på slaktebenken og skriker: «Her har dere et mål! Tyskerne vil løpe avsted som harer i morgen. Det finnes ingen

ingen Nürnbergråttgang mot Israels ledere etter overfallet mot Egypten 1956? ?

Således verkar Wirtanen vara alla tiders gycklare, då han skriver «...I regel kan man någotsånär förklara uppkomsten av dessa kollektivhat. Till det svår-förklarligaste hör judehatet...»

For mig förefaller det icke alls svår-förklarligt. Tråkigt bara att det drabbade oskyldiga judar som icke vill befatta sig med den sionistiska världspolitik!

I förra veckans nr. av den svenska bildtidningen SE (nr. 50) med en upplaga av ½ milj. skriver red. Rune Moberg om ett samtal han haft i dagarna med en tysk doktor. Doktorn berättade: «...Omedelbart efter kriget kom en mängd judar in i Tyskland. De låtsades att de hadde suttit i koncentrationsläger allesammans, — men det hade de inte, de hade stuckit sig undan med sitt samlade guld, och när sammanbrottet kom, flyttade de över till oss och köpte upp alla våra livsmedel och sålde dem tillbaka till oss till fruktansvärda priser. De grundlade nya förmögenheter åt sig själva och en ny antisemitism i Tyskland»....

Så långt tidn. SE. Är det detta slags intelligens som Wirtanen beundrar och funnit vara orsaken till tidernas judehat, då har han säkert rätt. Men knappast belönas väl sådan intelligens med Nobelpris!

Nordiska Rikspartiet, var det parti som i april i år (1961) genom landsomfattande affischupplysning förklarade vårt ståndpunktstagande till Eichmannsprocessen. Vi har således icke, såsom varande nationella socialister, skrämtes till tystnad. Vårt parti har nått en sådan stadga i vårt land, att vi med tillförsikt kan se framtiden an.

Med Nordisk Hälsning
Göran Assar Oredsson.
Ledare av Nordiska Rikspartiet.

NEJ! Så långt sträckte sig inte Hufvudstadsbladets frihet till yttranderätt. Mitt in-

harer her, så derfor må vi bruke andre dyr. Gå i gang, gutter, forsøk å treffe kalven!»

Krakk! krakk! krakk! — lyder det fra revolverne og geværene. Kalven, som endelig har funnet spenene til moren skriker opp og dreier seg rundt i ring på tre ben. Det er intet dyreskrik, slikt gråter også barna.

Hele salen ler av dette. Krakk! krakk! — ler også våpnene.

Det vil ikke hende noe. Alle er jo glad for at krigen endelig er slutt. Alle gleder seg over at det nå vil bli fred. Martin griper tallerkenen med den urørte gulaschsuppe og kaster den langt vekk.

«Hva er det iveien med deg?» spør Emil bekymret. «Nerver?» «Nei, ikke nerver, men hjerte. Jeg kan da ikke — —»

Kuen står ved kalven med halen rasende hevet. Så innses den imidlertid at denne kamp er tapt for den, og den bøyer seg over sitt barn og slikker sårene. Den slikker blodet, sammen med hvilket livet flyr bort fra det unge legeme. Livet lar seg imidlertid ikke holde tilbake, livet dør. Forgjeves forsøker den å lukke sårene. Et skudd — nå ligger moren overende ved siden av sitt døde barn og raller.

Det var en gang et varmt, stille fjøs og der fødte jeg deg. Det var en gang en lystig eng, der lekte vi sammen. Hva har vi gjort siden man gjør dette med oss? ?

Og så kommer en hest. Et benrangel bare, meget forstandig, meget erfaren og derfor resignert. Det må vel slik være. Den forsvarer seg ikke. Langsomt og nesten bedende faller den på kne ved første skudd, med de gule tenner blottet og de halvblinde øyne tryglende åpne.

«Det skulle du ikke tillate, Emil! Det har intet å gjøre med vår sak!»

«Hør nå her, Martin, ta det med ro. Jeg kjenner det, jeg forstår deg, det er nervent. Det har vært formeget for deg de siste dage. Kom, du trenger søvn!»

(Fortsettes)

lægg infördes. aldrig. Men, kamrater i Finland! Det finns en nordisk tidning som icke räddes sanningen — Folk og Land! Hjälp till att skaffa Folk og Land läsare i vårt östra broderland!

Göran Assar Oredsson.

Arkitekt

H U S T A D

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

Rigsdagsbrannen

(Forts. fra side 5)

heten samlet de fremdeles ved siste frie valg 5. mars 1933 fem millioner velgere bak seg, besluttet på å gjøre Tyskland til en moskvasatelitt.

I mellomtiden er det kommet en bok som truer med å by boken til Gisevius alvorlig konkurranse, så meget mere som den har den fordel å bygge på alvorlige dokumentstudier i motsetning til den for «utenlandske lesere» skrevne erindringsvalsen til Gisevius. Også forfatteren av den nye riksdagsbrannbok, Fritz Tobias, dro opprinnelig ut for å overføre nasjonal-sosialistene riksdagsbrannen, men støtte under sine undersøkelser stadig på nytt frifinnende materiale. Han kalte sin bok «Der Reichstagsbrand — Legende und Wirklichkeit», hvormed Gisevius' teser stadig ble mere tvilsomme og tilslutt avdekket seg som historie-legende, som historisk bidrag til forståelse av den siste tyske historie uten nevneverdig betydning.

Gisevius ville forhindre at Tobias-boken kom ut blant leserne og utvirket ved Hamburger Landgericht, stedet hvor Tobias-boken var utkommet, en foreløpig forføyning, som så ble opphevet igjen av Zivilkammer 15 ved Hamburg Landgericht: «Om-kostningene ved saken bærer forslagstilleren», altså Gisevius. Det står nu intet mere i veien for utbredelsen av den på årelange riksdagsbrannstudier byggede bok til Oberregierungsrat Fritz Tobias. Gisevius må oppleve at sannheten om riksdagsbrannen «bis zum bitteren Ende» vil øke hans personlige ubehag.

Historisk er påvist følgende:

Nasjonalsosialistene var ikke delaktige i brannstiftelsen i riksdagen 27. februar 1933. Den eneste gjerningsmann var den av Leipziger Reichsgericht i desember 1933 dødsdømte hollender, åpenbart et politisk rothode av kommunistisk opprinnelse, Marinus van der Lubbe.

GEWEHR TAR RETTSLIGE SKRITT.

Men dermed er riktignok ikke saken om «tilfellet Gisevius» avsluttet. En har ennå saken med bygningsingeniør Hans Georg Gewehr fra Düsseldorf, tidligere SA-fører, av Gisevius antatt å være falt i østen, i de første utgaver av «Bis zum letzten Ende»-boken betegnet som den siste overlevende av de ti deltagere i riksdagsbrannen, mens alle de øvrige farlige vitner ble ryddet av veien under likvideringen i 1934. Som kronvitne for Gisevius' påstand om at Georg

Gewehr (tidligere kalt «Pistol-Heini») var brannstifternes «røverkaptein» tjente en senere i Dachau omkommet tjenestemann som hadde fått berettet i detalj av en viss Rall forløpet av denne brannstiftelse. Denne Rall hadde under Gewehrs ledelse deltatt i brannstiftelsen.

Denne av Gisevius i «Zeit» gjengitte beskyldning innbragte Gewehr en rettsfølging (som riktignok igjen ble innstillet), men den fratok også forretningsmannen Gewehr ordre fra byen Düsseldorf, som ikke ville at en tidligere riksdagsbrannstifter skulle få oppdrag fra byen.

Gewehr reiste «unnlatesklage» mot Gisevius. Han vil dermed oppnå at det skal bli forbudt Gisevius fortsatt å hevde at Gewehr var anfører for SA's branstifterkommando. I et av de tallrike rettsmøter Gewehr mot Gisevius sa Gewehrs advokat, dr. Rösen at Gisevius-boken «Bis zum bitteren Ende» for store delers vedkommende var «lettferdig kolportasje, som påviselig synes usann og fritt oppfunnet». På tidspunktet for riksdagsbrannen hadde Gewehr ikke, som hevdet av Gisevius, befunnet seg i SA-fører Karl Ernst's Berliner Stabswache, men oppholdt seg som Sturmführer i Steglitz.

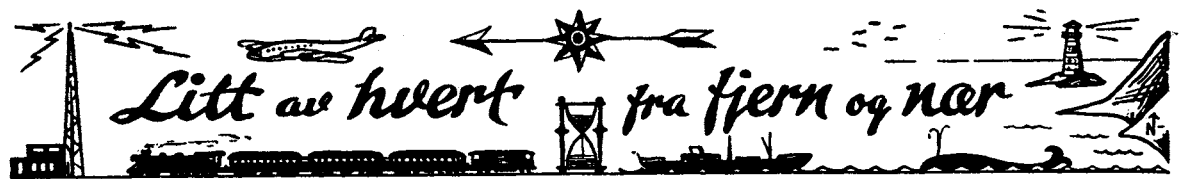
Mot dette lot Gisevius erklære for retten gjennom sin advokat at han betraktet sin bok som et historisk verk. Men riktignok kunne det jo skje erindringsforskyvninger i løpet av trede år.

AVBLEKEDE ERINDRINGER.

Det er meget som synes å ha «forskjøvet seg» i Gisevius' erindring noe som gjør brannstifter-storyen til Gisevius av temmelig tvilsom historisk verdi. Således sier for eksempel Harry-Schulze-Wilde, en riksdagsbrannkronikør, av Gisevius nevnt som hovedvitne, at Rall (en mange ganger straffet tukthus-kandidat) allerede før Hitlers maktovertagelse og under riksdagsbrannstiftelsen satt i varetektsarrest. Han kan altså ikke ha deltatt i brannstiftelsen, og enda mindre vite at Gewehr var sjef for brannstifterkommandoen.

Dette er bitre kjennsgjeringer for en «historiker».

Likevel: Gisevius regner seg for historiker. Dommeren spurte den innstevnede Gisevius: «Gjør innstevnede krav på rang som vitenskapsmann? Vil De si at boken «Bis zum bitteren Ende» er en historikers verk?» Gisevius nikket ivrig ja. Da mente rettsformannen: «Sikkerlig kan heller ikke en vitenskapsmann være vitenskapsmann lenger hvis han skyter forbi sannheten under skinn av vitenskapelighet. Han er

ENSTEMMIG!

Stortinget har enstemmig bifalt at utenriksdepartementet tegner FN-obligasjoner for 1,8 millioner dollars, eller vel 13 millioner kroner. Grunnen til at Norge må yde dette høyst tvilsomme lån er at flere europeiske stater ikke vil være med på å betale for Kongoeventyret og at østblokkstatene i det hele tatt ikke betaler noe til FN lenger. Blant annet skylder Sovjetsamveldet nå ca. en kvart milliard dollars!

ENGLAND STRAMMER SEG OPP.

I England har en nå endelig besluttet seg for å skjære gjennom det nydemokratiske vrøvlet og har i Underhuset med stort flertall (overraskende stort, heter det i telegrammet!) vedtatt den britiske regjeringens sterkt angrepne forslag om å føre kontroll med innvandringen fra de fargede Commonwealthland.

KOM SENERE HEN TIL ANDRE RESULTATER —

Albert Henrik Mohn er i Algerie og skriver beretninger til VG. I en første artikkel

ikke hellig. Er vi enige i det?» Også til dette nikket Gisevius ivrig og uttalte dermed dommen over «historikeren» Gisevius.

Vi ville vite det enda nøyaktigere og leste i Gisevius-boken «Bis zum bitteren Ende». Vi fant eksempelvis på side 28 av den «av forfatteren moderniserte særutgave» følgende:

«28. februar 1933 blir Lubbe løslatt. Han er kjed av hjemmet sitt. Han blir der knapt i fem dager, så drar han bort. Akkurat fireogtyve år er han da denne marsj inn i det uvisse begynner. Hans dunkle trang fører ham videre til Tyskland. Nå og da tar medlidende bilkjørere ham med. Iallfall kommer han hurtig frem. Allerede i midten av februar er han i nærheten av Berlin og 18. i denne skjebnesvangre måned overnatter han i asylet i Glindow ved byen Potsdam».

—oopdl

Altså, hvorledes var det egentlig? 28. februar 1933 ble Lubbe løslatt. Knapt fem dager oppholdt han seg i hjemmet, men så «drar han bort», «følgende en dunkel trang» til Tyskland, hvor han allerede «midt i februar» overnatter i nærheten av Berlin, to uker før han ble løslatt fra det hollandske fengsel? Enten var denne Lubbe en trollmann eller historikeren Gisevius «lettferdig». Lubbe gjorde riktignok ikke inntrykk av — bortsett fra

fortalte han nærmest at Salan og hans OAS liten tilslutning hadde selv blant europeerne i Algerie, mens han dagen etter forteller at både rike og spesielt fattige europeere slutter opp om bevegelsen og kjemper med ryggen mot veggen. Hva skal en så tro? Dette er jo den rene professor Castberg!

MUSSOLINI-FILMEN BORTFØRT!

Allerede umiddelbart etter uroppførelsen måtte filmen «Benito Mussolini, en diktators anatomi» tas av programmet i Roma. Ukjente tyver hadde valgt den sikreste måte å umuliggjøre fremvisningen på: de stjal hele filmen.

ANTIJØDISKE UTSKEIELSER.

På flere steder i Brasil er det i den siste tid kommet til antijødiske utskielser. Spesielt i provinsen Rio Grande kom det til tallrike episoder av denne art. Så en kan vel si at zionismens aggressive holdning bærer onde frukter. TRENGER IKKE BIBLER.

Moskva patriarkatet i den russiske ortodokse kirke har avslått et tilbud fra det

amerikanske bibelselskap om å levere bibler på russisk til den ortodokse kirke i Sovjetsamveldet.

SKODA OG FELLES-MARKEDET.

Wiener «Montag» meddeler at de tsjekkisk-kommunistiske Skodaverker i Pilsen for tiden søker etter et egnet sted for et montasjeverk i Østerrike. Øyensynlig håper de tsjekkiske kommunister med noen små østerrikske tilføyelser å kunne bringe sine biler på markedet som østerrikske og dermed trengte inn i Fellesmarkedet-området hvis og når Østerrike blir assosiert dette. Bare nå ikke vår egen Evang når han hører dette om kommuniststatenes hemmelige assosiering går hen og fortaper sin nyoppfunne «nasjonale holdning» og slutter seg til det forenede Høyre og Arbeiderparti.

saken i Hamburg sa Gewehr at han som millioner andre mennesker først hadde hørt om brannen etter at denne var brutt ut. På spørsmål om det i hans krets dengang ble nevnt navnene på mulige gjerningsmenn, svarte Gewehr: «I denne forbindelse ble navnet Gisevius nevnt, og det er ingen spøk fra min side.» Dette rykte hadde han hørt under prosessen.

Vi vet ikke hva Gisevius gjorde om kvelden 27. februar 1933, men vi er overbevist om at han ikke var i riksdagsbygningen for å sette fyr på den. Som retten i Hamburg kommer vi til det resultat at det ene og alene var denne Marinus van der Lubbe fra Holland som besørget det.

Så vidt Soldaten-Zeitung. Klageren Gewehr fikk medhold av retten fullt ut og «historikeren» og Nürnberg-vitnet Gisevius' historier ble mortefisert.

FOLK OG LAND

Kierschowgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løsnings 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgiro nr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land